

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Tdo/76/2023
Identifikačné číslo spisu:	2314010577
Dátum vydania rozhodnutia:	04.04.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Pavol Farkaš
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:2314010577.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Pavla Farkaša a sudcov JUDr. Martiny Zeleňakovej a JUDr. Dušana Krč-Šeberu v trestnej veci obvineného H. S. pre prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 4 Trestného zákona a iné, na neverejnom zasadnutí 4. apríla 2024 v Bratislave, o dovolaní obvineného H. S. proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 23. marca 2023, sp. zn. 6To/95/2019, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného H. S. o d m i e t a .

Odôvodnenie

Okresný súd Galanta (ďalej tiež „okresný súd“) rozsudkom zo 14. mája 2019, sp. zn. 29T/93/2014 uznal obvineného H. S. (ďalej tiež „obvinený“) v skutku v bode 1 za vinného z prečinu usmrtenia podľa § 149 ods. 4 Trestného zákona v súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona a v skutku v bode 2 z prečinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 171 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že:

1/ dňa 06.10.2012 v čase okolo 05.50 hod. na ceste I. triedy č. I/57 Šaľa - Galanta, pri kilometri 15,3 ako vodič osobného motorového vozidla zn. Alfa Romeo, EČ: B., pri predbiehaní osobného motorového vozidla Renault Thalia, EČ: Z., ktorého vodičom bol A. T. a spolujazdcom W. T., obvinený nevenoval dostatočnú pozornosť riadeniu svojho vozidla a najmä rýchlosti svojej jazdy v zmysle § 16 zákona o cestnej premávke č. 8/2009 Z. z., išiel rýchlosťou 145 km/h (+5 km/h), v dôsledku čoho zozadu narazil do motorového vozidla Renault Thalia, ktoré v dôsledku tejto zrážky vyletelo z cesty a narazilo do stromu, pričom v priamej príčinnej súvislosti s nehodovým dejom vodič motorového vozidla Renault Thalia - A. T. utrpel podľa znaleckého posudku č. 54/12 znalca MUDr. A. B. zranenia v podobe úrazu hlavy, pomliaždenia hrudníka, brucha a ramena vpravo, viacerých kožných odrenín na povrchu tela (na tvári vpravo, nad očnicou, na krku vľavo, v nadbrušku a v dliekovej oblasti vľavo, na kolene vľavo a na ramene vpravo) a akútnu stresovú reakciu s dobou liečenia a práceneschopnosti od 14 do 21 dní, podľa doplnujúceho znaleckého posudku znalca z odboru zdravotníctvo, odvetvie traumatológia, MUDr. R. O.

č. 25/2014 poškodený utrpel zranenia - stav po traume hlavy, odierky nad ľavým okom, ľavého predlaktia, ľavej strany krku, ľavej driekovej oblasti, bočnej strany ľavého kolena a v nadbrušku, pohmoždenie pľúcneho tkaniva v zadných častiach obojstranne, pohmoždenie hrudníka v oblasti ľavého ramenného oblúku a poranenie rotátorovej manžety obklopujúcej hlavu ramennej kosti vpravo v časti kompletného roztrhnutia šľachy a nadhrebeňového svalu a drobných čiastočných lézií šľachy podlopatkového svalu s plošnou odierkou kože pravého ramena s dobou liečenia spojenou s práceneschopnosťou v trvaní 8 až 10 týždňov, ďalej podľa znaleckého posudku znalca MUDr. O. Z. č. 55/2014, ako následok prežitej traumy pri dopravnej nehode u poškodeného A. T. je prítomná depresívna porucha stredne ťažkého stupňa v dôsledku čoho došlo u menovaného k podstatnému zníženiu pracovnej činnosti minimálne až o 50 % oproti stavu normálnemu, pričom rozhodnutím Sociálnej poisťovne č. 60061168200 zo dňa 12.12.2013 bol menovaný uznaný za invalidného dôchodcu z dôvodu poklesu schopností vykonávať zárobkovú činnosť o 55 %, jeho spolujazdec W. T. podľa znaleckého posudku utrpel smrteľné zranenie v podobe zlomeniny spodiny lebečnej a následného zlyhania centrálnej nervovej sústavy (v dôsledku zmliaždenia mozgového kmeňa a zakrvácania pod obaly a do komôr mozgu) ako následku dopravného úrazu, na ktoré zranenia na mieste zomrel, obvinený H. S. pred jazdou požil alkoholické nápoje, nakoľko elektronickým meračom mu v čase o 06.08 hod. dňa 6.10.2012 bola nameraná hodnota 0,97 mg/l alkoholu v krvi a ďalej expertíznym skúmaním bola v jeho vzorke krvi potvrdená prítomnosť stôp kyseliny 11-nor-THC-9-karboxylovej, čo dokazuje, že menovaný bol aj pod vplyvom tetrahydrokanabinolu- účinnej látky konope, respektíve hašiša.

2/ od presne nezistenej doby až do dňa 06.10.2012 v športovej taške sivej farby zn. Nike prechovával pre vlastnú potrebu sušený rastlinný materiál v podobe zeleno - sivých šišíek (celkovej veľkosti rastlinnej hmoty asi 2 cm x 1,5 cm x 0,5 cm) v zatvárateľnom igelitovom sáčku veľkosti 7,5 cm x 3,5 cm, ktorá taška sa nachádzala v batožinovom priestore osobného motorového vozidla Alfa Romeo, EČ: B., s ktorým vozidlom bol menovaný účastníkom dopravnej nehody dňa 06.10.2012 o 05.50 hod. na ceste I. triedy č. I/75 (smer Šaľa - Galanta), predmetný rastlinný materiál bol zaistený, pričom podľa znaleckého posudku KEÚ PZ Bratislava, ČES:PPZ-KEU-BA-EXP-2012/14689 skúmaný rastlinný materiál je sušené konope (marihuana) s hmotnosťou 147 mg rastlinnej zložky, obsahom účinných látok kanabinoidov a v nich zastúpenej hlavnej aktívnej zložky tetrahydrokanabinolu (THC) - v množstve viac ako 10 mg, ktoré množstvo predstavuje jednu obvykle jednorázovú dávku drogy, ktoré rastliny rodu Cannabis v zmysle zákona č. 139/1998 Z. z. sú zaradené do I. skupiny omamných látok a tetrahydrokanabinol je zaradený do I. skupiny psychotropných látok.

Okresný súd za tieto trestné činy uložil obvinenému H. S. podľa § 149 ods. 4 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j), písm. l) Trestného zákona, § 38 ods. 3, § 41 ods. 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov, na výkon ktorého ho zaradil podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Súčasne mu podľa § 61 ods. 5 Trestného zákona uložil trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu na doživotie a podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku obvinenému uložil povinnosť zaplatiť náhradu škody spôsobenej trestným činom, a to poškodenej Sociálnej poisťovni v sume 2.157 Eur, poškodenej Všeobecnej zdravotnej poisťovni, a.s. v sume 1.328,34 Eur a poškodenému A. T. v sume 796,80 Eur.

Proti rozsudku okresného súdu podali odvolanie prokurátor Okresnej prokuratúry Galanta (ďalej tiež „prokurátor“) a obvinený. Na ich podklade Krajský súd v Trnave (ďalej tiež „krajský súd“) rozsudkom z 23. marca 2023, sp. zn. 6To/95/2019, podľa § 321 ods. 1 písm. d), písm. e), ods. 3 Trestného poriadku, zrušil rozsudok okresného súdu vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám rozhodol tak, že podľa § 149 ods. 4 Trestného zákona s použitím § 37 písm. h), § 38 ods. 4, § 41 ods. 1 a § 39 ods. 1 Trestného zákona uložil obvinenému úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 roky a 6 mesiacov. Na výkon uloženého trestu odňatia slobody obvineného zaradil podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Krajský súd zároveň podľa § 61 ods. 5 Trestného zákona uložil obvinenému trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu na doživotie.

Proti rozsudku krajského soudu podal obviněný dovolání ve svoj prospěch prostřednictvím obhájce JUDr. Ludovíta Štangloviča pre nesprávnosť výroku o treste, uplatnením dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, t. j. nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku odôvodnil s poukazom na porušenie jeho práva na pojednanie veci v primeranej lehote (článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) a bez zbytočných prietahov (článok 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky). Podľa názoru obvineného, súdy na porušenie jeho práv na pojednanie veci v primeranej lehote „žiadnym spôsobom“ nereagovali a ani ho nezohľadnili pri ukladaní trestu. V dovolaní poukázal na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, Ústavného súdu Slovenskej republiky k otázkam neprimeranej dĺžky súdneho konania a kritérií pre posúdenie otázky zbytočných prietahov (právna a faktická zložitost' veci, správanie sa účastníka konania a postup súdu v konaní) a vyslovil názor, že v jeho trestnom konaní došlo k závažnému porušeniu jeho práva na pojednanie veci v primeranej lehote. Následne dovolateľ polemizoval s názorom krajského súdu, že porušenie práva obvineného na pojednanie veci v primeranej lehote môže byť nanajvýš dôvodom pre mimoriadne zníženie trestu, ale nemôže byť dôvodom pre zastavenie trestného stíhania. Aj keď v jeho prípade trest odňatia slobody bol mimoriadne znížený za použitia § 39 ods. 1 Trestného zákona, na nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 4 rokov a 6 mesiacov, takýto trest nepokladá za „akceptovateľnú kompenzáciu“ za porušenie jeho práva na pojednanie veci v primeranej lehote. Zastáva názor, že na uložení nepodmienečného trestu odňatia slobody po viac ako 10 rokoch trestného stíhania za prečiny, nie je už verejný záujem na uložení nepodmienečného trestu odňatia slobody a takýto trest nemá plniť ani „žiadnu“ funkciu trestného práva alebo účel trestu.

Obviněný z vyššie uvedených dôvodov navrhol, aby dovolací súd vyslovil porušenie zákona v jeho neprospech v § 2 ods. 7 Trestného poriadku, § 34 ods. 1 Trestného zákona, článku 6 ods. 1 Dohovoru a článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, aby zrušil rozsudok krajského súdu v celom rozsahu a rozsudok okresného súdu v časti výroku o treste a následne aby zastavil trestné stíhanie respektíve alternatívne, aby prikázal okresnému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa písomne vyjadril prokurátor, ktorý uviedol, že požiadavka na zastavenie trestného stíhania nemá žiadne opodstatnenie a ani zákonnú oporu. Najvyšší súd vo svojej rozhodovacej činnosti stabilne konštatuje, že zastavenie trestného stíhania pre prietahy v konaní je, bez ďalšieho, nezákonné a neprijateľné (viď. uznesenia Najvyššieho súdu SR z 3. septembra 2003 sp. zn. 4To/44/03, zo 14. decembra 2016, sp. zn. 1TdoV/14/2015). Dĺžka konania nie je v zmysle platnej právnej úpravy dôvodom pre zastavenie trestného stíhania a štátne orgány, vrátane súdov, ktoré môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom stanoveným zákonom. V Trestnom poriadku sa táto ústavná zásada viazanosti štátnych orgánov právnymi predpismi prejavuje vo viacerých ustanoveniach, a to v zásade stíhania len zo zákonných dôvodov (§ 2 ods. 1 Trestného poriadku) alebo v zásade legality (§ 2 ods. 5 Trestného poriadku). Na podklade uvedeného prokurátor má dovolanie obvineného v tejto časti za zjavne neopodstatnené, keď ním uvádzaný dôvod nemožno podriadiť pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Pokiaľ sa jedná o námietku o údajnej nedostatočnej kompenzácii trestu prostredníctvom inštitútu mimoriadneho zníženia trestu z dôvodu dĺžky konania, podľa názoru prokurátora, uvedená námietka obvineného s poukazom na judikatúru R 5/2011 a R 51/2014 nemá žiaden relevantný význam. V predmetnej trestnej veci bol trest obvinenému mimoriadne znížený s ohľadom na dĺžku konania a jeho nespokojnosť so spôsobom aplikovania ustanovenia § 39 ods. 1 Trestného zákona nezakladá žiaden dovolací dôvod.

K dovolaniu obvineného sa písomne vyjadril, prostredníctvom splnomocnenca JUDr. Karola Spišáka, aj poškodený A. T., ktorý navrhol, aby dovolací súd dovolanie zamietol. K namietanému porušeniu práva na pojednanie veci v primeranej lehote uviedol, že daná námietka nespadá pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. K prietahom v konaní uviedol, že v danej veci sa jednalo o právne a fakticky zložitú vec, o čom svedčí aj vykonané rozsiahle dokazovanie. Prietahy, nielen v trestnom konaní, nastali podľa názoru poškodeného aj v dôsledku konkrétne uvedených procesných

úkonov a postojov obvineného a jeho obhajcu. Poškodený má za to, že obvinený sa pravdepodobne účelovo vzdal svojich dedičských nárokov nezanedbateľnej hodnoty na pozostalosti po jeho nebohom otcovi, z ktorých mohli byť uspokojené nároky poškodených na nemajetkovú ujmu im spôsobenú trestným činom. Predmetná dedičská dohoda je napadnutá v súdnom konaní o neúčinnosť právneho úkonu, ktoré je vedené pred Okresným súdom Galanta pod sp. zn. 26C/49/2023. Pokiaľ sa obvinený dovoľáva miernejšieho trestu, tak poškodený pokladá za nevyhnuté prihliadnúť na následky a okolnosti spáchania trestného činu, keď obvinený pod vplyvom alkoholu a omamných látok nezodpovednou jazdou zavinil smrť jednej osoby a druhej spôsobil nenapraviteľné psychické a fyzické následky bez priaznivej prognózy. Za zarážajúce poškodený pokladá vyjadrenia obvineného v tom duchu, že k priesťahom v konaní došlo výlučne postupom orgánov činných v trestnom konaní a súdov. Naopak je toho názoru, že obvinený a jeho obhajca celé konanie predlžovali a dovolaním sa neoprávnene usilujú dosiahnuť ďalšie mimoriadne zníženie trestu alebo dokonca nezákonné zastavenie trestného stíhania. Obvinený doposiaľ nenahradil žiadnu majetkovú škodu a ani nemajetkovú ujmu, neprejavil úprimnú ľútosť, neospravedlnil sa a napriek tomu tvrdí, že jeho trest je neprimerane prísny. Ďalšie zníženie trestu obvineného by poškodený pokladal za „výsmech spravodlivosti a morálnosti.“

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj len „najvyšší súd“) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 2 písm. h/ Trestného poriadku), bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku) osobou oprávnenou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku] v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie obvineného je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, pretože je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku [§ 382 písm. c) Trestného poriadku].

V prvom rade sa žiada uviesť, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným a záväzným rozhodnutiam súdov predstavuje výrazný zásah do právnej istoty a stability právnych vzťahov v právnom štáte. Aj z uvedeného dôvodu je dovolanie určené len k náprave najzásadnejších a zákonom taxatívne vymedzených procesných a hmotnoprávnych väd, ktoré by svojimi dôsledkami mohli zásadne ovplyvniť trestné konanie, respektíve jeho procesný výsledok. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili sudy prvého a druhého stupňa [primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod číslom 57/2007]. Dovolanie teda nezakladá ďalšiu riadnu opravnú inštanciu a nepredstavuje „ďalšie odvolanie“. (Primerane napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Tdo/67/2018, 4Tdo/17/2019, 4Tdo/23/2019, 5Tdo/85/2017, 5Tdo/7/2020).

Pritom platí, že obsah konkrétne uplatnených námietok, väd a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu príslušného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku. Nestačí, ak podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pokiaľ v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu (pozri napr. odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu uverejnené v Zbierke pod č. 51/2014). K viazanosti dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku, k tej je potrebné uviesť, že viazanosť sa týka chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku (bližšie pozri R 120/2012).

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na

nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa § 371 ods. 1 písm. k) Trestného poriadku, dovolanie možno podať, ak proti obvinenému sa viedlo trestné stíhanie, hoci bolo neprípustné.

Podľa § 9 ods. 1 Trestného poriadku, trestné stíhanie nemožno začať, a ak už bolo začaté, nemožno v ňom pokračovať a musí byť zastavené,

- a) ak je trestné stíhanie premľané,
- b) ak ide o osobu, ktorá je vyňatá z pôsobnosti orgánov činných v trestnom konaní a súdu, alebo o osobu, na ktorej stíhanie je potrebný súhlas, ak taký súhlas nebol oprávneným orgánom daný,
- c) ak ide o osobu, ktorá pre nedostatok veku nie je trestne zodpovedná,
- d) proti tomu, kto zomrel alebo bol vyhlásený za mŕtveho,
- e) ak ide o osobu, proti ktorej sa skoršie stíhanie pre ten istý skutok skončilo právoplatným rozsudkom súdu alebo bolo právoplatne zastavené, podmienčne zastavené a obvinený sa osvedčil alebo sa skončilo schválením zmieru a zastavením trestného stíhania, ak rozhodnutie nebolo v predpísanom konaní zrušené,
- f) ak je trestné stíhanie podmienené súhlasom poškodeného a nebol súhlas daný alebo bol vzatý späť, alebo
- g) ak tak ustanovuje medzinárodná zmluva.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie situácia spočívajúca v tom, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiaden trestný čin, alebo že ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu, alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho alebo miernejšieho trestného činu, než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dôvodu (primerane napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Tdo/29/2018, 2Tdo/6/2019, 5Tdo/48/2018).

Vyššie citované ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, teda slúži výlučne na nápravu prípadných hmotnoprávnych chýb a jeho znenie za bodkočiarkou („správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť“) vylučuje možnosť úspešne sa domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je rozhodnutie založené, s výnimkou uvedenou v ustanovení § 371 ods. 3 Trestného poriadku, ktorá však prináleží iba ministrovi spravodlivosti Slovenskej republiky. Inak povedané, vo vzťahu k skutkovému stavu zistenému skôr konajúcimi súdmi, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru a nikdy nie námietky skutkové (viď aj R/57/2007, S/3/2011, R/7/2011). Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov - ich posudzovanie je dominanciou konania odvolacieho.

Pokiaľ obvinený v dovolaní namietal, že v jeho trestnej veci súdy „žiadnym spôsobom“ nezohľadnili porušenie jeho práva na prejednanie veci v primeranej lehote, uvedená námietka je zjavne nepodložená, pretože krajský súd obvinenému mimoriadne znížil trest odňatia slobody s použitím ustanovenia § 39 ods. 1 Trestného zákona, práve z dôvodu dĺžky konania (pozri strana 18 druhý odsek písomného vyhotovenia rozsudku krajského súdu). Zároveň dovolací súd pripomína, že predmetom trestného konania bola trestná zodpovednosť obvineného za skutok kladený mu za vinu, a nie prípadné jeho právne nároky z porušenia práva na prejednanie tejto trestnej veci v primeranej lehote. Súdna prax dovolacieho súdu akceptovala ako prípustný dôvod pre mimoriadne zníženie trestu podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona (predtým § 40 ods. 1 Trestného zákona účinného do 1. januára 2006) a uloženie trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej v osobitnej časti Trestného zákona pri konkrétnom trestnom čine, aj dĺžku trestného konania, ktorá s prihliadnutím na obťažnosť veci, postoj obvineného k trestnému

stíhaníu a procesný postup orgánov je neprimerane vyššia ako v iných porovnateľných trestných veciach (pozri R 10/2011). Pokiaľ obvinený namietal, že malo byť jeho trestné stíhanie, z dôvodu porušenia práva na prejednanie veci v primeranej lehote zastavené, túto námietku nemožno podriaďiť pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ale svojím obsahom má jeho námietka najbližšie k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. k) Trestného poriadku. Namietaná vada, teda nezastavenie trestného stíhania pre porušenie práva obvineného na prejednanie veci v primeranej lehote, je rovnako neopodstatnená, pretože táto „vada“ nepredstavuje v zmysle ustanovenia § 9 ods. 1 písm. a) až g) Trestného poriadku žiaden zo zákonom stanovených dôvodov neprípustnosti trestného stíhania.

Vzhľadom k tomu, že vady vytýkané obvineným H. S. v dovolaní, zjavne nenaplnili žiaden dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku, najvyšší súd jeho dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Toto uznesenie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je opravný prostriedok prípustný.